DĂ VINA PE CHURCHILL PENTRU CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL. NU PE HITLER

Vlad Voicu

Incorect Politic

August 31, 2026

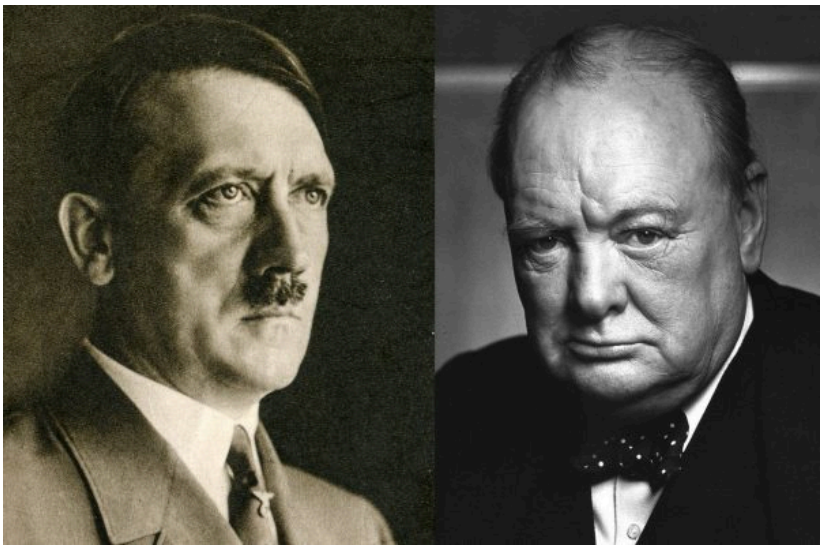

Dă vina pe Churchill pentru cel de-al Doilea Război Mondial. Nu pe Hitler

Via UNZ:

Winston Churchill, în ciuda tuturor triumfurilor și succeselor sale, a fost probabil cel mai răspunzător pentru prăbușirea timpurie și rapidă a Imperiului Britanic… Ceea ce a dus la prăbușirea Imperiului Britanic atât de rapid și de teribil a fost cel de-al Doilea Război Mondial. În opinia mea, cel de-al Doilea Război Mondial a fost exact ceea ce Churchill a numit „Războiul Inutil”. Iar greșeala fatală a fost decizia luată în panică de guvernul britanic după destrămarea Cehoslovaciei în martie 1939, aceea de a oferi o garanție de război nesolicitată unui grup de colonei polonezi care aveau o viziune romantică asupra propriilor capacități militare, care au participat la destrămarea Cehoslovaciei, iar Marea Britanie le-a acordat această garanție pentru a-i susține într-o cauză – controlul asupra Danzigului – în care considerau că germanii aveau, în esență, dreptate. Iar acea garanție de război, care a întărit curajul polonezilor, le-a dat acestora tăria de a-i ține piept lui Hitler, care acum nu mai avea altă ieșire decât să cucerească Danzig. Hitler a atacat Polonia, Marea Britanie a declarat război Germaniei, iar acel război de șase ani a dus la prăbușirea Imperiului Britanic. Iar omul care a militat cel mai vehement pentru războiul cu Germania a fost Winston Churchill. Interviu cu Pat Buchanan, YouTube (:29 secunde)

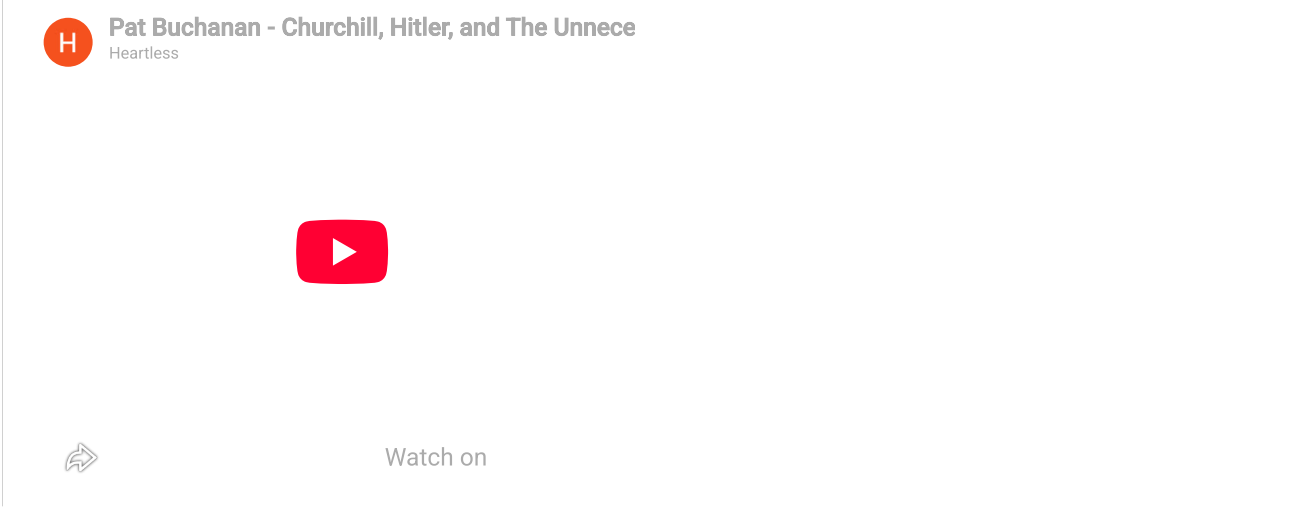

Video Link

> *„Trebuie să recunoaștem că multe dintre ideile fundamentale care domină lumea noastră actuală s-au bazat pe o anumită interpretare a acelei istorii din timpul războiului, iar dacă există motive întemeiate să credem că acea narațiune este în mare parte falsă, poate ar trebui să începem să punem sub semnul întrebării sistemul de credințe construit pe baza ei." Ron Unz, redactor-șef al The Unz Review*

De mult timp consider că portretizarea noastră excesiv de simplistă, „caricaturală", a lui Adolf Hitler ca „întruchipare a tuturor relelor" ne-a distorsionat înțelegerea evenimentelor care au dus la cel de-al Doilea Război Mondial. Hitler poate că a fost un tiran și un monstru, dar obiectivele sale strategice nu par să se alinieze cu ceea ce ne spun analiștii și istoricii occidentali. Invazia Poloniei de către Hitler nu a fost primul pas într-o campanie mai amplă menită să domine lumea și nici nu intenționa să cucerească întreaga Europă de Vest. Obiectivele sale erau mult mai modeste și rezonabile. El dorea pur și simplu să recucerească teritoriul care fusese luat Germaniei în temeiul Tratatului de la Versailles, universal disprețuit. Tratatul – care a împărțit arbitrar Germania, i-a furat bunurile materiale, i-a redus drastic dimensiunea armatei și i-a impus reparații atât de mari încât națiunea urma să rămână o colonie permanentă a bancherilor și finanțiștilor occidentali – a lăsat, de asemenea, 8 milioane de cetățeni germani izolați în țări aflate în afara propriilor granițe suverane. Polonia era una dintre acele țări, iar Hitler intenționa să „remedieze situația". Iată cum a rezumat Ron Unz:

> *Ultima cerere a lui Hitler, aceea ca Danzig, german în proporție de 95%, să fie restituit Germaniei, așa cum își doreau locuitorii săi, era una absolut rezonabilă, iar doar o groaznică gafă diplomatică din partea britanicilor i-a determinat pe polonezi să respingă cererea, provocând astfel războiul. Afirmația răspândită ulterior, conform căreia Hitler ar fi urmărit să cucerească lumea, era total absurdă, iar liderul german depusese, de fapt, toate eforturile pentru a evita războiul cu Marea Britanie sau Franța...*

> *(Hitler) spera să soluționeze definitiv disputa privind granița cu Polonia, oferind concesii mult mai generoase decât ar fi luat vreodată în considerare oricare dintre predecesorii săi din Republica de la Weimar, aleși democratic. Însă dictatura poloneză a petrecut, în schimb, luni întregi respingând încercările sale de negociere și*

> *a început, de asemenea, să trateze brutal minoritatea germană, forţându-l în cele din urmă pe Hitler să declare război. De ce tot ce ştii despre Al Doilea Război Mondial este greşit, Interviu cu Ron Unz*

Așadar, narațiunea dominantă pe care am învățat-o cu toții în școala primară este (așa cum spune Unz) „în mare parte falsă", ceea ce pune sub semnul întrebării „sistemul de credințe construit pe baza ei", în special ideea că cel de-al Doilea Război Mondial a fost „războiul bun", o luptă maniheistă între forțele binelui și ale răului. Dar nu a fost o luptă între bine și rău, deoarece, așa cum subliniază Unz, pretențiile lui Hitler erau „rezonabile" și legitime. Tratatul de la Versailles a fost o catastrofă încă de la început, iar Hitler s-a angajat să anuleze cerințele acestuia, așa cum ar fi făcut orice patriot german. Imaginați-vă că SUA ar intra în război cu Mexicul și că politicienii străini ar decide că SUA trebuie să cedeze Texasul, Arizona și California ca parte a unei înțelegeri finale. Revolta publică ar fi atât de violentă încât, în cele din urmă, ar apărea un politician (precum Hitler) care ar promite să recucerească teritoriile furate prin orice mijloace. Aceeași regulă se aplică și în cazul lui Hitler. El nu făcea decât ceea ce fusese ales să facă.

Întreaga idee conform căreia Polonia ar fi fost doar primul pas într-o campanie mai amplă de dominare mondială este ridicolă. Nu există absolut nicio dovadă care să susțină acest lucru. Hitler dorea să reconstruiască Germania de după Tratatul de la Versailles și să readucă sub stăpânirea germană cât mai mulți dintre cei 8 milioane de cetățeni germani care se aflau în afara țării. Nu a fost vorba de o acaparare a puterii la nivel global, ci de o modalitate fermă, dar responsabilă, de a ajunge la un rezultat just, lucru evident din modul în care și-a urmărit obiectivul, prin negocieri. Încă o dată, majoritatea oamenilor cultivați din Occident par să creadă că Hitler a invadat Cehoslovacia și apoi a intrat în Polonia a doua zi. Greșit. Hitler a urmat o cale diplomatică timp de aproape un an. Negocierile cu Polonia au durat aproximativ 10 luni, de la sfârșitul lunii octombrie 1938 până la invazia din 1 septembrie 1939. Cu alte cuvinte, Hitler a dat dovadă de multă reținere și răbdare. Deci, de ce ar fi căutat un impulsiv, un tiran irascibil o soluție diplomatică, când ar fi putut pur și simplu să mobilizeze Wehrmachtul și să-i zdrobească pe polonezii slabi sub șenilele tancurilor sale fără să clipească?

Poate pentru că, până la urmă, nu era un om impulsiv, tiranic și irascibil. Poate că este doar o altă versiune a aceleiași narațiuni hiperbolice care ne-a influențat înțelegerea lui Hitler încă de la început.

Video – Istoricul Darryl Cooper despre Churchill — „Churchill este principalul personaj negativ al celui de-al Doilea Război Mondial… Churchill este un terorist… Hitler nu a purtat război cu Anglia."

Aici lucrurile devin interesante, pentru că Polonia nu este doar un punct neînsemnat pe radar. Întreaga istorie a celui de-al Doilea Război Mondial se bazează pe înțelegerea noastră cu privire la cine a declanșat războiul și cine este, în ultimă instanță, responsabil pentru acesta. Iar această „onoare” revine Angliei, nu

Germaniei. Nu Germania a declarat război Angliei. Anglia a fost cea care a declarat război Germaniei pe 3 septembrie 1939, la două zile după ce Germania a invadat Polonia.

Dar dacă Germania a invadat Polonia, atunci Germania trebuie să fie responsabilă pentru declanșarea războiului.

Nu, pentru că, așa cum subliniază Buchanan în introducere, Polonia a considerat „garanția de război nesolicitată" a lui Chamberlain ca pe o poliță de asigurare împotriva unei invazii germane. După cum spune autorul, „acea garanție de război care a întărit curajul polonezilor le-a dat acestora tăria necesară pentru a-i ține piept lui Hitler". Cu alte cuvinte, liderii polonezi au fost induși în eroare să creadă că pot să-i facă pe Hitler de râs, deoarece britanicii „le asigurau spatele". Nu aveau nevoie să negocieze sau să fie rezonabili, deoarece „fratele mai mare" urma să-i salveze. Desigur, „fratele mai mare" nu i-ar fi putut salva, deoarece Anglia nu avea trupe de luptă, baze militare, aerodromuri și nici baze navale nicăieri în apropierea Poloniei. Așadar, nu aveau cum să salveze Polonia dacă Hitler ar fi atacat. Chiar și așa, au ignorat toate acestea, au respins cererile lui Hitler și l-au forțat să invadeze. Polonia a căzut în două săptămâni, iar Chamberlain nu a mișcat niciun deget pentru a ajuta. (Cam atât cu garanțiile britanice.) De fapt, situația era și mai gravă, deoarece Hitler formase o alianță cu Stalin pentru a împărți Polonia între ei (Pactul Molotov-Ribbentrop), crezând că această alianță îl va descuraja pe Chamberlain să declare război. Dar Chamberlain nu s-a lăsat descurajat. A rămas ferm pe poziții și a declarat război oricum, oferind Polonia ca miel de sacrificiu pentru a târî întreaga Europă continentală într-un război mondial cu Germania.

Buchanan descrie garanția de război oferită de Chamberlain Poloniei drept „cea mai mare greșeală din istoria britanică", mai gravă decât Acordul de la München. Aceasta a oferit un „cec în alb" guvernului polonez, care a refuzat apoi să negocieze în privința orașului Danzig (un oraș cu populație majoritar germană) și a Coridorului Polonez, chestiuni pe care mulți lideri britanici le considerau că ar fi trebuit rezolvate în favoarea Germaniei. Garanția a transformat un conflict limitat la granița germano-poloneză într-un război european generalizat, care a opus Germania forțelor aliate din Europa de Vest și Statelor Unite. Rezultatul final al conflictului a fost distrugerea Poloniei, căderea Franței, Blitz-ul și zeci de milioane de morți – consecințe care ar fi putut fi evitate în totalitate.

Așadar, garanția de război a lui Chamberlain a fost cauza imediată a celui de-al Doilea Război Mondial, nu invazia lui Hitler. Garanția nu numai că a asigurat distrugerea Poloniei, ci și faptul că o mare parte din țările din Europa de Est aveau să cadă sub stăpânirea de fier a Rusiei Sovietice după încheierea războiului.

Se pare că niciunul dintre geniile din cabinetul lui Chamberlain nu a fost capabil să anticipeze acel deznodământ sumbru.

> *Istoricul David Irving dezvăluie oferta secretă de pace a lui Hitler către Churchill din iunie 1940 (în timp ce Churchill bombarda Berlinul)*

> *„Voi retrage toate forțele germane de pe întreg teritoriul Europei, cu excepția provinciilor care au fost dintotdeauna germane și care au fost luate de la Germania la sfârșitul Primului Război Mondial... Am cea mai mare admirație pentru britanici și pentru Imperiul Britanic și doresc ca acest imperiu să dăinuie în veșnicie și să se extindă tot mai mult. Dacă Imperiul Britanic ar fi amenințat vreodată de vreo forță externă... garantez că le voi pune la dispoziție britanicilor orice forțe vor solicita pentru a-i alunga pe acești agresori din imperiu."*

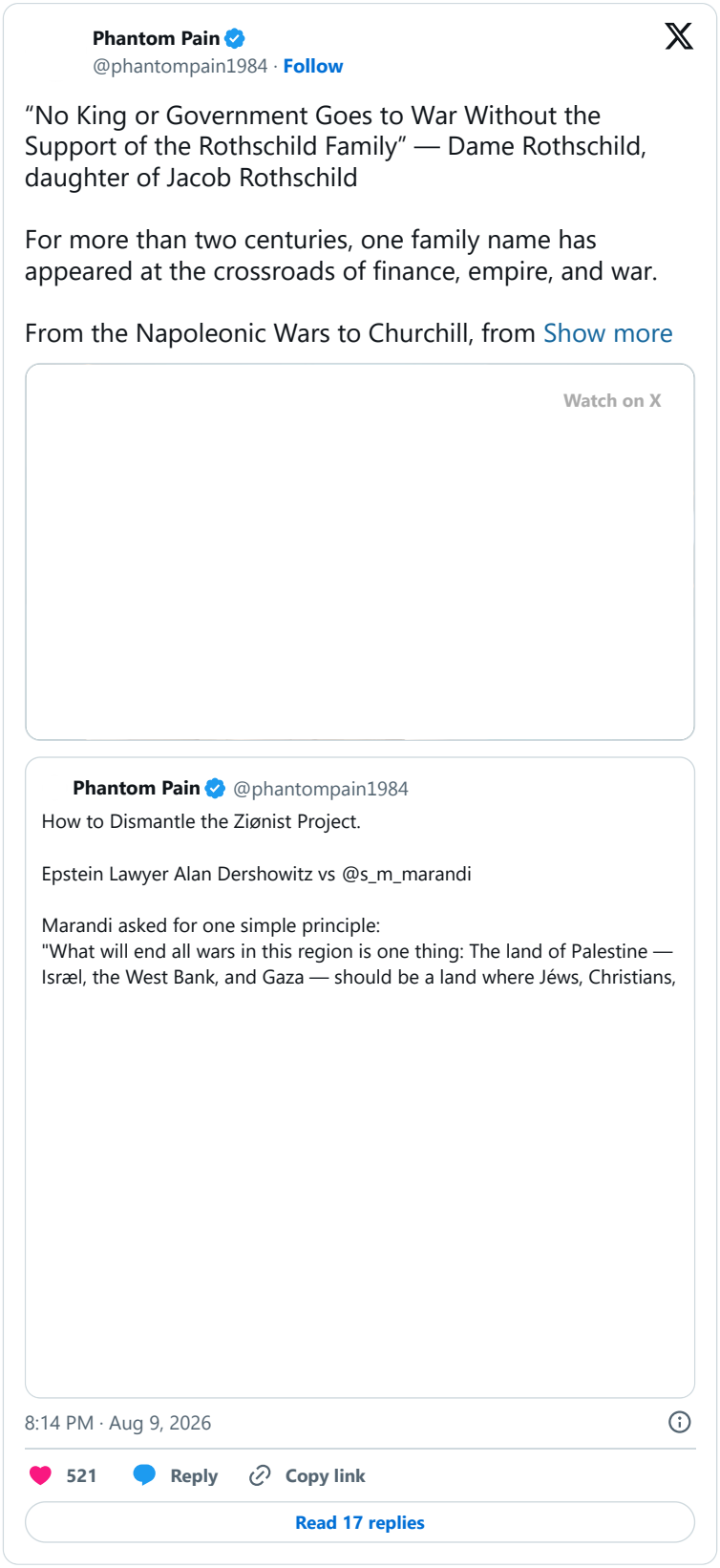

Iar consecințele pentru Anglia au fost la fel de sumbre, în mare parte din cauza angajamentului fervent al lui Churchill într-un conflict la care Marea Britanie nu ar fi trebuit să participe niciodată. Aceasta este o parte a poveștii pe care nu o veți găsi niciodată în istoriile occidentale, unde „bulldogul” Churchill este în mod regulat glorificat ca simbol al tăriei morale și al curajului autentic. Ceea ce se pierde în aceste panegirice entuziaste este faptul că „judecata proastă incurabilă” a acestui prim-ministru destrăbălat a

grăbit sfârșitul Imperiului și declinul brusc al rolului Marii Britanii în ordinea mondială. Lui Churchill i s-a încredințat un stat prosper și prestigios pe care să-l conducă, iar el l-a lăsat într-o stare de haos, falimentar și distrus, care avea nevoie de ajutoare financiare din partea creditorilor străini.

Rețineți că Anglia era cel mai mare stat creditor din lume la începutul războiului, dar a ajuns cel mai mare debitor al lumii la sfârșitul acestuia. Iată:

> *Grok – Înainte de izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, în 1939, Regatul Unit era încă una dintre principalele națiuni creditoare ale lumii (adesea descrisă ca fiind cea mai mare sau printre cele mai mari în ceea ce privește investițiile acumulate în străinătate și activele externe nete). Deținerile britanice de titluri de valoare străine, investițiile directe și fluxurile de venituri aferente rămâneau foarte mari. Până la sfârșitul războiului, în 1945, situația Marii Britanii se inversase:*

> *Volumele mari de active din străinătate fuseseră vândute sau lichidate pentru a finanța aprovizionarea cu bunuri esențiale pentru război. Marea Britanie acumulase datorii externe uriașe, în special „soldurile în lire sterline" datorate țărilor din Commonwealth, Indiei, Egiptului și altor țări, la care se adăugau obligațiile legate de asistența americană. Veniturile nete din investițiile în străinătate au scăzut brusc... Evaluările oficiale din acea perioadă afirmau că Marea Britanie „nu mai era o țară creditoare la scară largă" și se confrunta cu o poziție financiară externă grav slăbită, situându-se printre principalii debitori ai lumii în comparație cu poziția sa dinainte de război.*

> *Până în 1945, situația financiară externă a Marii Britanii se schimbase radical: țara se confrunta cu datorii nete semnificative, venituri din investiții reduse și dependența de sprijinul financiar american... Această transformare din creditor global în debitor major a fost o consecință directă a costurilor enorme ale războaielor și a necesității de a le finanța prin lichidarea activelor și acumularea de obligații. Grok*

Așadar, cel mai mare susținător al războiului (Churchill) era, în realitate, un bufon incompetent și bețiv care și-a târât țara spre ruină pentru a se angaja într-un conflict pe care l-a recunoscut ulterior ca fiind „inutil". Șocant.

ONE COMMENT

Cristinel August 31, 2026 at 10:47 am

România a avut parte în mod continuu de un „Churchill „. În acest moment există în țară chiar mai mulți Churchilli care vor să ne îngroape, chiar unii dintre locuitori se comportă ca niște Churchilli. Dacă Rusia este un stat care amenință integritatea Europei, atunci toate sutele de

miliarde de euro trebuiau direcționate către producerea de armament care să asigure Europa în fața unei invazii, nu să finanțeze niște imbecili de la Kiev. Poate America încă nu e la pământ dar agonizează. Rusia pare aparent să reziste dar nu știm cât o va mai face. Cine va da drumul primul unei bombe distrugătoare ?

Reply

LEAVE A REPLY

Your email address will not be published. Required fields are marked *

Comment *

Name *

Email *

Website

Post Comment